

Svajonų
ROMANAI

Amžinai Tavo

4

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. They are outdoors in a snowy environment, with snowflakes falling around them. The woman is wearing a white, textured winter coat and has her hair styled in an updo. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt and a dark tie. The background is a soft, out-of-focus winter scene.

Baltos vestuvės

ANDREA LAURENCE

Knygute.lt

Andrea Laurence

BALTOS VESTUVĖS

Keturių knygų serija
„Amžinai tavo“
Ketvirta knyga

Versta iš Andrea Laurence,
A White Wedding Christmas, 2015

© Andrea Laurence, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin
Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti
bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai
prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti
panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo
sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0304-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

Per keturiolika metų daug kas pasikeitė.

Anuomet Natalija ir jos geriausia draugė Lilė buvo neperskiriamos, o vyresnysis Lilės brolis Kolinas – gardus kašnelis, kurio troško penkiolikmetė Natalija. Dabar Lilė ruošiasi ištekti, o sužadėtuvių vakarėlis vyks dideliame erdviame jos brolio dvare.

Daug laiko praėjo nuo tada, kai Natalija matė jį paskutinį kartą: įsimylėjusi iki ausų stebėjo, kaip Kolinas baigia koledžą. Kai netikėtai mirė Lilės ir Kolino tėvai, matė, kaip jis išaugo į atsakingą jaunesniosios sesers sergėtoją ir tėvo kompanijos galvą. Tapo dar labiau nepasiekiamas.

Lilė ir Natalija pastaraisiais metais susitikdavo retai. Natalija įstojo į Tenesio universitetą, o Lilė leidosi klajoti be tikslo. Jos apsiukeisdavo retais laiškais ar žinutėmis feisbuke, bet jau seniai nesikalbėjo. Todėl Natalija labai nustebė, kai Lilė paskambino į *Svarbiausia gyvenimo diena*, vestuvių planavimo kompaniją, kurios bendraturtė Natalija buvo, ir išsakė savo pageidavimus.

Skubotos vedybos. Prieš Kalėdas, jei įmanoma. Jau buvo lapkritis, o *Svarbiausia gyvenimo diena* darbai suplanuoti keturiolika mėnesių į priekį. Kalėdos artėjo, o dėl draugės Natalija ir kitos trys vestuvių kopolyčios savi-ninkės ir valdytojos sutiko dar vienas vestuves įterpti

prieš pat žiemos šventę.

Jau kitą dieną Natalijai atkeliavo kvietimas į sužadėtuves, ir štai – ji čia, pasipuošusi kokteilijų suknele malasi po milžinišką Kolino namą, pilną žmonių, kurių nė nepažįsta.

Na, nevisiškai tiesa. Ji pažįsta nuotaką. O kai žvilgsnis susidūrė su auksinėmis riešuto spalvos akimis, apie kurias svajėjo paauglystėje, Natalija prisiminė, kad šiame vakarėlyje pažįsta dar vieną žmogų.

– Natalija? – pratarė Kolinas žengdamas iš būrio svečių.

Ji ne iš karto surado, ką atsakyti. Kolinas jau ne berniukas, kurį prisiminė iš jaunystės. Jis suaugo į vyrą plačiais pečiais, vos telpančiais į prabangų kostiumą, švytėjo įdegusiu veidu ir linksmai primerktomis akimis bei nedideliais barzdos šereliais, kuriais būtų didžiavęsis bet kuris paauglys.

– Čia tu, – tarė jis ir nusišypsojęs priėjo jos apkabinti.

Natalija pasiruošė patekti į pažįstamą glėbį. Ne viskas pasikeitė. Kolinas visuomet mėgdavo apsikabinti. Įsimylėjusiai paauglei tie apkabinimai ir patiko, ir buvo gryna kankynė. Būnant taip arti jo per nugarą nubėgdavo virpuliukai, jo paliesta oda pašiurpdavo. Dabar, apkabinusi Koliną, Natalija užsimerkė ir uodė jo kvapą. Jis kvepėjo gardžiau nei tais laikais, kai naudodavo pigų odekoloną, bet net ir tuomet patiko Natalijai.

– Kaip laikaisi, Kolinai? – paklausė jiems atsiskyrus.

Ji tikėjosi, kad skruostai neparaudo. Jie buvo karšti, bet gal kaltas vynas, kurį atvažiavusi į vakarėlį vis gurkšnojo.

– Puikiai. Kaip visada užsiėmęs kraštovaizdžio tvarkymo verslu.

– Tiesa, – linktelėjo Natalija. – Tebevaldai tėčio kompaniją?

Jis linktelėjo ir akis akimirkai pritemdė slepiamo liūdesio šešėlis. *Šaunuolė, Natalija, tuojau pat primink jam mirusius tėvus.*

– Aš taip džiaugiuosi, kad sugebėjai į tvarkaraštį įterpti Lilės vestuves. Ji užsispyrė tuoktis jūsų koplyčioje.

– Ten visų geriausia, – atsakė Natalija, ir tai buvo tiesa.

Tokios kitos vietos kaip jų koplyčia nebuvo visame Našvilyje, Tenesio valstijoje, ir niekur kitur, kiek ji žinojo. Viskas, ko gali prireikti besituokiančiai porai, čia siūloma vienoje vietoje.

– Didžiajai Lilės dienai noriu tik to, kas geriausia. Beje, atrodai stulbinamai. Jau visai užaugusi, – pastebėjo Kolinas.

Jis nužvelgė prigludusią Natalijos suknelę, kurią apsilikti šį vakarą įkalbėjo verslo partnerė Amelija, ir jo akys reikšmingai žybtelėjo. Dabar Natalija džiaugėsi, kad pobūviui ją papuošė dėl mados pamišusi draugė. Žvilgtelėjo į kairę Kolino ranką – žiedo nėra. Lyg buvo girdė-

jusi, kad jis vedė, bet turbūt nieko iš to neišėjo. Nuostabu. Atsiveria proga daug įdomesniai vakarui, nei ji iš pradžių tikėjosi.

– Žinai, man beveik trisdešimt. Jau nebe paauglė.

Kolinas šiurkščiai atsiduso ir vėl pažvelgė jai į veidą.

– Ir ačiū dievui. Kitaip jausčiausi senas ištvirkėlis.

Natalijos antakiai smalsiai pašoko. Tai vis dėlto ji jam patiko. Fantazija tapo kone ranka pasiekiamą.

Gal dabar pats laikas žengti žingsnį, kuriam visuomet buvo per daug baili?

– Turiu prisipažinti. – Natalija palinko arčiau, padėjo ranką jam ant peties. – Kai buvome vaikai, buvau visai dėl tavęs pametusi galvą.

Kolinas plačiai nusišiepė.

– Tikrai buvai?

– O, taip. – Ir neprieštarautų, jei tos senos fantazijos šį vakarą ištrūktų. – Vakarėlis eina į pabaigą. Gal norėtum dingti iš čia ir susirasti kokią nuošalią vietelę, kur galėtume pasikalbėti, atsigriebti už senus laikus?

Natalija tuos žodžius ištarė abejingai, bet jos kūnas kalbėjo visai ką kita. Ji pastebėjo, kaip Kolinas svarstydamas pasiūlymą sunkiai nurijo seiles. Pasiūlymas buvo įžūlus, ir Natalija tai žinojo, bet didelė tikimybė, kad ji jau niekada nebeturės progos *paragauti* Kolino Raselo.

– Labai norėčiau atsigriebti, Natalija. Deja, negaliu.

Ji gerokai gurkštelėjo vyno ir linktelėjo stengdamasi

nuslėpti, kaip atstumta skausmingai krūptelėjo.

Staiga pasijuto vėl šešiolikos, vėl tokia pati neverta Kolino dėmesio kaip kadaise.

– Labai apmaudu. Tuomet pasimatysime vėliau, – pasakė ir gūžtelėjo, tarsi nieko ypatingo neįvyko, tebuvo pateiktas kasdienis pasiūlymas.

Apsisukusi ant kulno vylingai šypsodamasi Natalija nužingsniavo pro žmones ir spruko iš vakarėlio, kol neprisidarė daugiau gėdos.

1

Surengti padorias vestuves per nepilną mėnesį beveik neįmanoma, net jei reikalus tvarko toks gabus žmogus kaip Natalija. Viskam reikia laiko, pavyzdžiui, išspausdinti kvietimus, užsakyti vestuvinę suknelę, koordinuoti paslaugų teikėjus... Laimei, *Svarbiausia gyvenimo diena* koplyčioje Natalija su draugėmis ir bendraturtėmis beveik viską daro pačios.

– Dėkui, kad įterpėte tas vestuves, – tarė Natalija, kai jos pirmadienio rytą susėdo aplink stalą pasitarimų kambaryje. – Žinau, kad visos mieliau pačios pradėtumėte švęsti Kalėdas.

– Viskas gerai, – nuramino Bri Harper, jų fotografė. – Mes su Janu išvažiuojame į Aspeną tik kitą savaitę.

– Turėsiu ką veikti, kol Džulijanas bus išskridęs į Holivudą, – pridūrė Greta Makalister. – Ketiname važiuoti į Luisvilį praleisti Kalėdas su jo šeima, taigi ruošdamasi dar vienoms vestuvėms neturėsiu laiko nerimauti.

– Juk jau susipažinai su jo šeima, Greta. Ko besijaudini?

– Nes šį kartą aš – jo sužadėtinė, – atsakė Greta nušėbusi žiūrėdama į žiedą, kurį Džulijanas jai padovanojo praėjusią savaitę.

Natalija stengėsi nepastebėti, kad visos jos buvusios senmergės draugės jau ne vienos. Greta ir Bri susiža-

dėjusios. Amelija ištekėjusi ir laukiasi. Anksčiau jos višos galédavo pasiskųsti dël vienatvės, o dabar kas vakarą viena į namus išeis tik Natalija. Nieko čia tokio. Ji jau buvo numačiusi visąlaik gyventi viena, tiesiog draugių statusas labai staigiai pasikeitė. Praėję metai *Svarbiausia gyvenimo diena* damoms buvo tikras jausmų sūkurys.

Nepaisant to, kad planuoja vestuves, Natalija, tiesą sakant, tomis nesąmonėmis netiki. Ji pasinėrė į verslą kartu su draugėmis, nes, pirmiausia, jos pakvietė. Antra – verslas nepaprastai pelningas. Nors vedybų statistika niūri, žmonės noriai žengia šį žingsnį, iššvaisto tūkstančius dolerių vien tam, kad vėliau dar daugiau paliktų skyrybų advokatams.

Natalijos nuomone, kiekviena pora, įėjusi pro koplyčios duris, laikoma pražuvusia. O ji gali bent jau surengti vestuves, kurių jaunieji nepamirš. Kiek galėdama geriau diriguos dieną, kurią jie ilgai prisimins. Po vestuvių vis tiek laukia tik riedėjimas į nuokalnę.

– Skaitmeniniai kvietimai bus baigti rytoj. Ar turi elektroninių adresų sąrašą, kad galėčiau juos išsiųsti? – paklausė Greta.

Natalija nubudo iš minčių ir pažvelgė į planšetę.

– Taip, sąrašas čia.

Paprastai niekas net nesvarsto kviesti į vestuves elektroniniu paštu, bet šįkart nespės parengti popierinių kvietimų dizaino, išspausdinti, surašyti adresų, išsiųsti

paštu ir gauti atsakymus vos per mėnesį.

– Sakei, kad renkamės žiemos stebuklų šalies temą?
– pasitiksliu Amelija.

– Lilė užsiminė. Ji nieko tiksliai nežino. Šią popietę turiu kalendoriuje pasižymėjusi susitikimą su sužadėtiniais, taigi tuomet viską ir nuspręsimė. Bri, tu sužadėtuvių nuotraukas darai penktadienio rytą, ar ne?

– Taip, – atsakė Bri. – Jie nori fotografuotis jaunikio motociklų parduotuvėje.

Natalija pažinojo Lilę jau seniai, bet jos būsimasis su tuoktinis net ir ją nustebino. Frenkis turėjo motociklų parduotuvę. Jis vilkėjo flanelinius marškinius, aptemptas kelnes, buvo apaugęs barzda, tatuiruotas – labiau priminė medkirčių užaugintą baikerį nei sėkmingą verslininką. Tikrai ne tokį vyrą Natalija būtų išrinkusi savo geriausiai vaikystės draugei, neabejojo, kad ir Kolinus ne jį Lilei būtų numatęs.

Tiesa, jis atrodė mielas vyrukas, ir net Natalija matė, kad po tomis tatuiruotėmis bei plaukais jis visiškai tinkamas Lilei. Natalija neteigtų, jog jie įsimylėję, nes ji pati meile netiki. Vis dėlto biologija – galinga jėga, ji užtikrina rūšies pratęsimą. Per sužadėtuvių vakarėlį jiedu vos atplėšė vienas nuo kito rankas.

– Gerai, šį rytą tiek, – tarė Bri. – Aš eisiu į laboratoriją ir užbaigsiu tvarkyti šeštadienio vestuvių nuotraukas.

Natalija peržvelgė darbotvarkę.

– Taip, jau viskas.

Bri ir Amelija atsistojo, išėjo iš pasitarimų kambario, tačiau Greta liko prie stalo. Ji kurį laiką smalsiai stebėjo Nataliją.

– Kas tau darosi? Atrodai išsiblaškiusi. Irzlesnė nei visomet.

Kokia ji miela, kad pastebėjo. Natalija žino, kad maloniausio metų žmogaus titulo nepelnytų, bet visai nereikia, kad draugės tai primintų.

– Nieko man nesidaro.

Greta sukryžiuo ant krūtinės rankas ir taip pažiūrėjo į Nataliją, kad buvo aišku: ji iš čia niekur nesitrauks, kol ši neišsilies.

– Artėja Kalėdos.

O tai daug pasako.

– Kas tai? *Sostų karai*? Aišku, kad ateina Kalėdos. Juk jau beveik gruodis, mieloji, o Kalėdos – viena iš lengvai nuspėjamų švenčių.

Natalija padėjo planšetę ir susiraukė. Kismet Kalėdos jai iššūkis. Dažniausiai norėdama jų išvengti ji išsiruošdavo į kelionę, bet sutrukdė tos vėlyvos vestuvės. Reiškia, teks tupėti namuose ir niekur neikišti nosies. Savime aišku, nenorėtų sutikti Kalėdų su vienu iš tėvų ir dabartiniais jų sutuoktiniais. Kai paskutinį kartą tam ryžosi, motinos trečiąjį vyrą netyčia pavadino antrojo vyro vardu ir visą vakarą jautėsi nejaukiai.

Natalija atsirémė nugara į krėslą ir atsiduso.

– Šiomet jos mane nervina labiau nei kitais metais.

Taip ir buvo. Natalija pati nežinojo kodėl. Gal prie švenčių prisidėjo tai, kad visos draugės palaimingai įsimylėjusios. Skaudėjo dvigubai.

– Kur nors keliausi ar liksi namuose? – paklausė Greta.

– Namuose. Galvojau nuskristi į Buenos Aires, bet neturiu laiko. Įterpėme tas skubotas vestuves šeštadienį prieš Kalėdas, man teks jose dalyvauti, todėl nespėsiu paruošti metinių ataskaitų.

– Juk neketini dirbti per šventes? – įsirėmusi į klubus paklausė Greta. – Neprivalai švęsti, bet, po galais, reikia ir tau pasiimti laisvų dienų, Natalija. Kartais dirbi po septynias dienas per savaitę.

Natalija tik numojo. Darbas jos tiek nenervina kaip dykinėjimas. Ji neturi šeimos, kur skubėtų kas vakarą grįžti, nei krūvos skalbinių ar netvarkingų namų, kuriuos vyras ar vaikai sujaukia greičiau, nei spėji valyti. O darbas Natalijai patinka.

– Aš nedirbu taip ilgai kaip tu ar Amelija. Nesėdžiu čia iki vidurnakčio.

– Nesvarbu. Tu darbui skiri per daug laiko. Turi atitraukti. Gal nuskristi į kokią tropikų salą ir pafliртуoti su gundančiu nepažįstamuoju.

Tai išgirdusi Natalija tik suprunkštė.

– Atleisk, bet vyras nepadės išspręsti mano problemų. Su jais viskas tik pablogėja.

– Juk nesakau, kad įsimylėtum ir ištekėtum. Tik patariu užsirakinti su juo viešbučio kambaryje, kol nuaidės paskutiniai Naujųjų fejerverkai. Kam pakenks viena kita karšto sekso naktis?

Natalija pažvelgė į Gretą ir suprato, kas jai iš tiesų neduoda ramybės. Tebeskaudėjo, nes per sužadėtuvių vakarėlį Kolinai ją atstūmė. Niekam apie tai nepasakojo, bet jei nepateiks Greta rimtos priežasties, ji neatstos iki pat Naujųjų.

– Gana skaudu, kai vaikas, kuriam siūlaisi, – geriausias draugės brolis, – ima ir atsuka nugarą.

Greta tik išsižiojo ir susmuko krėsle.

– Ką? Kada tai nutiko?

Natalija gurkštelėjo sojų latės su grietinėle ir atsakė:

– Per Lilės sužadėtuves išgėriau per daug šardonė ir sugalvojau surizikuoti su jos vyresniuoju broliu, kurio geidžiau nuo pat paauglystės brandos pradžios. Švelniai tariant, jis atsisakė. Istorijos pabaiga. Todėl ne, ne ta nuotaika, kad šėliočiau.

– Kaip apmaudu, – tarė Greta.

– Galima ir taip pasakyti.

– Bet, iš kitos pusės, neprivalai su juo susitikti iki pat vestuvių, ar ne? O tada būsi per daug užsiėmusi, kad suktum galvą....